

Carta Setmanal

del Comitè Central del POSI

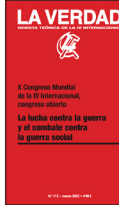
Nº 952 - De el 14 a el 20 de agost de 2023

COMPRA, LEE, DIFON

La Veritat nº 112

(març de 2023)

"X Congrés Mundial de la IV Internacional, congrés obert. La lluita contra la guerra i el combat contra la guerra social"

A 85 anys de la creació de la IV Internacional i 83 anys de l'assassinat de Trotsky:

La necessitat de l'organització política independent de la classe treballadora

El 3 de setembre de 1938 es va fundar la IV Internacional a la localitat francesa de Périgny, pròxima a París. Menys de dos anys després, el 20 d'agost de 1940, un agent estalinista va atemptar mortalment contra Trotsky, qui va morir l'endemà. Entre mitjanes, l'1 de setembre de 1939 s'inicia la Segona Guerra Mundial, nou dies després de l'ignominiós pacte entre Hitler i Stalin.

Tenia sentit constituir una nova Internacional obrera?

La derrota de la Comuna de París el maig de 1871 va ser un dels detonants que llenguís la I Internacional, fundada amb la participació del mateix Marx el 1864 a Londres (ell va redactar els seus estatuts i el seu manifest inaugural, com també havia redactat, amb la col·laboració d'Engels, el programa de la Lliga dels Comunistes el 1848: el Manifest del Partit Comunista). Aquesta Internacional desapareix definitivament el 1876, però el 1889 es crea la II Internacional a París, amb la participació d'Engels. La bancarrota d'aquesta Internacional se certifica el dia 4 d'agost de 1914, quan tots els diputats del partit obrer alemany voten a favor dels crèdits de guerra, trencant amb totes les resolucions de la Internacional sobre com actuar en aquest cas, i alineant-se així amb els interessos im-

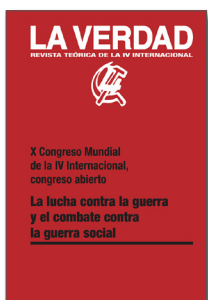
perialistes de la burgesia alemanya (en la votació per a la seva renovació al desembre, Liebknecht seria l'únic diputat a oposar-s'hi. La mateixa línia que l'SPD segueixen la majoria de partits de la Internacional. El març de 1919, a la calor de la Revolució russa, es constitueix la III Internacional, amb la destacada participació de Lenin i Trotsky.

Al Manifest, Marx ja consigna el caràcter internacional de la lluita de classes, encara que adopti formes nacionals. D'aquí es deriva la necessitat d'un agrupament polític de la classe treballadora que vagi més enllà de les fronteres nacionals, una Internacional, un partit obrer mundial. Aquesta necessitat era especialment acusant el 1938, en un context presidit perquè, sense haver sortit a penes de l'anomenada crisi del 29, la pugna interimperialista pel mercat mundial conduïa a una nova guerra de caràcter mundial. És a dir, cada burgesia s'aprestava a intentar alinear amb els seus interessos el moviment obrer del seu país, orientant-lo cap al sinistre carreró de la unió sagrada, per enfrontar a mort, literalment, la classe treballadora de cada país amb la classe treballadora d'altres països. Davant d'això, el 1938 podia cobrir la III Internacional l'acuciant necessitat de la classe obrera d'oposar-se a la guerra i de lluitar

pels seus drets que, llavors com ara, són dues cares de la mateixa moneda?

La resposta és clara a la llum dels fets: l'estalinització de la III Internacional li impedia defensar els interessos de la classe treballadora i, partint del combat contra la guerra, lluitar per la superació del capitalisme, per obrir el camí del socialisme a través d'una ruptura revolucionària. S'havia verificat ja que l'eslògan del "socialisme en un sol país", abraçat per Stalin des del 1925, consistia en realitat en una col·laboració per passiva i per activa amb les potències imperialistes i, per tant, contra la revolució. Com es va veure en la seva responsabilitat en les derrotes de la Revolució xinesa el 1927, de la classe obrera alemanya culminada el 1933 i de la Revolució espanyola el 1936-39.

El 1938, el capitalisme portava a una sistemàtica destrucció de forces productives i la classe treballadora mancava de la representació política que li servís d'instrument en la seva lluita: "la situació política mundial del moment es caracteritza, davant de tot, per la crisi històrica de la direcció del proletariat. La premissa econòmica de la revolució proletària ha arribat fa molt de temps al punt més alt que li sigui donat assolir el capitalisme. Les forces productives de la

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscrivis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

humanitat han cessat de créixer”. És l’inici del Programa de Transició, document programàtic fundacional de la IV Internacional.

El capital, en l’actualitat, ofereix una cosa diferent que el 1938? Pandèmia, inflació, guerra...

El 2012, cinc anys després de l’esclat de la crisi el 2007, a la declaració de Mario Draghi, president llavors del Banc Central Europeu, de fer “tot el que sigui necessari per preservar l’euro”, se li va atribuir no només la salvació de la moneda, sinó ser el punt d’inflexió per a la sortida de la crisi. En els anys següents va anar quallant la idea, promoguda des de les institucions del capital, que la crisi havia quedat enrere. No obstant això, des del 2018 l’FMI alertava de “núvols a l’horitzó”. És a dir, reconeixia, implícitament, la situació de crisi crònica que pateix el capitalisme, lligada a la llei del descens tendencial de la seva força motora, la rendibilitat, la taxa de guany; una tendència que es pot contrarestar, però cada vegada amb més dificultats i, en tot cas, augmentant l’exploatació laboral, és a dir, atacant les condicions de vida de la classe treballadora.

L’OMS reconeix que, només el 2020 i el 2021, les persones mortes per covid-19 van assolir la xifra de 14,9 milions i l’FMI que el producte mundial va caure un 3,3% el 2020. La pandèmia, que és l’impacte social del virus, va ocórrer així perquè la política que exigeix el capital financer va atacar la sanitat pública, per desvaloritzar la força de treball, també a través de la reducció d’aquest salari, i buscant proveir de nous espais de mercat el capital.

En els últims mesos, irromp de nou la inflació, la principal conseqüència de la qual és la reducció del poder adquisitiu de la classe treballadora i, per tant, l’empitjorament de les seves condicions de vida (tret que el salari nominal creixi almenys el mateix que els preus, cosa que depèn de la lluita que la classe desplegui). Segons l’OCDE, entre el 2021 i el 2022, els salaris van caure en termes reals en 35 dels 38 països. A més, les “polítiques antiinflacionàries” que s’imposen, pujant els tipus d’interès, agreugen encara més la situació.

I des de febrer de 2022, la guerra contra el poble ucraïnès (i contra el rus i contra tots els pobles del món): “la despesa militar mundial total va augmentar un 3,7% en termes reals el 2022, fins a assolir un nou màxim de 2,24 bilions de dòlars”. Darrere de cadascun dels dos bàndols es troben els respectius grups de propietaris capitalistes, els privilegis dels quals tenen com una altra cara els patiments de la majoria de la població, la que viu de la seva feina. Al servei dels

capitalistes es disposen plenament els respectius Estats: el rus per als oligarques russos que parasiten les riqueses del país; l’estatunidenc per als capitalistes d’allà amb les seves multinacionals, igualment paràsites, amb l’afegit que la seva maquinària imperialista li permet disciplinar al seu servei a la majoria dels altres Estats, inclosos en particular els de la UE.

... és una sort de crisi crònica del capitalisme

Com caracteritzar la situació? És la barbàrie, que ja està en curs, de manera que el vell dilema “socialisme o barbàrie”, més aviat adopta avui la forma de “socialisme o més barbàrie”, més aprofundiment en la barbàrie que ja està instal·lant-se.

Segons els portaveus del capital, sempre hi hauria un “factor extern” causant dels problemes econòmics, per tant aliens al propi capitalisme. Què hi ha darrere de la successió de crisi a les quals no segueixen períodes expansius? En la seva trajectòria històrica, el capitalisme va arribar al seu estadi imperialista, la concreció última del qual són les tensions cada vegada més grans sobre les forces productives fins a la seva destrucció, cada vegada més sistematitzada. És la crisi crònica del capitalisme.

El capitalisme no és reformable perquè els seus problemes els provoquen les pròpies lleis que el regeixen. Unes lleis que el porten inexorablement a una trajectòria cada vegada més contradictòria, que provoca una destrucció econòmica i regressió social incompatibles amb la preservació de les conquestes democràtiques.

Segons dades d’Oxfam, “durant la pandèmia, ha sorgit de mitjana un nou milionari al món cada 30 hores. L’altra cara d’aquesta realitat és que, en el mateix temps que es necessita de mitjana perquè sorgeixi un nou milionari, un milió de persones podrien veure’s arrossegades a la pobresa”. Alguna cosa imprevista? En absolut. Ho va detectar i formular Marx fa ja cent cinquanta-sis anys, a El capital, com a Llei general de l’acumulació capitalista, “que produeix una acumulació de misèria proporcionada a l’acumulació de capital” (Marx, 1867: 805). Ja que “l’acumulació de riquesa en un pol és al mateix temps, doncs, acumulació de misèria, tempestes de treball, esclavitud, ignorància, embrutiment i degradació moral en el pol oposat, això és, on es troba la classe que produeix el seu propi producte com a capital” (ibidem). És a dir, la supervivència del capitalisme provoca patiment en capes cada vegada més àmplies de la societat.

“Contra l’oportunisme i el

revisionisme sense principis, contra el sectarisme”: per una autèntica representació política de la classe treballadora

Sense organització no hi ha sortida per a la majoria de la població, que és la classe treballadora. El 1938 els grans corrents del moviment obrer col·laboraven, cadascuna a la seva manera, amb l’imperialisme. Sens dubte el factor determinant per trobar la sortida positiva al desastre mundial que representa la supervivència del sistema de producció capitalista és la qüestió de l’organització. Assistim alhora a una brutal crisi de descomposició política de les organitzacions que es reclamen de la classe obrera, en particular per la seva submissió a la política de guerra de l’imperialisme. A l’escalf de la resistència de les masses des del Perú a Palestina i passant per Europa, es constitueixen forces, tendències militants que busquen la línia del combat intransigent contra el capital, les seves institucions i els governs al seu servei. La IV internacional, amb les seves seccions que preparen el seu Congrés Mundial per al desembre, busca participar i integrar-se plenament en la via de la resistència, de l’acció contra la guerra, contra la guerra social. Amb el conjunt de la classe obrera, la dona treballadora, la joventut, la població immigrant, els pobles que lluiten per la seva sobirania.

Però no n’hi ha prou amb això, és necessària la seva organització, per constituir una autèntica representació política de la classe treballadora i, per tant, independent de tot compromís amb les institucions del capital, inclosos els seus Estats. L’únic compromís pot ser amb les reivindicacions, com tan bé encarna la consigna del moviment en defensa del sistema públic de pensions: “governi qui governi, les pensions es defensen!”. Per això combatem contra la guerra i contra tots i cadascun dels atacs a les conquestes obreres i democràtiques arrencades en decennis i decennis de lluita.

Els problemes no es poden resoldre sota el capitalisme, però això no significa que no es puguin resoldre. L’aspiració de la classe treballadora a una vida digna, d’acord amb la productivitat del seu treball, és una aspiració legítima. L’obstacle és el capitalisme i, per tant, el camí per resoldre els problemes és diàfan: l’organització dels qui vivim de la nostra feina per lluitar, incondicionalment i per tant fins al final, per aquesta legítima aspiració, fins al final i caigui el que caigui. El que de facto haurà de suposar, indefectiblement, la ruptura amb el capitalisme per a la seva superació per un ordre social sa. Aquesta és la bandera de la IV Internacional.